

24 grunner til at Stortinget bør avvise forslaget om Felles ekteskapslov

BARNE- OG LIKESTILLINGSDEP.

321.00

MorFarBarn.no 3/7.07

Saksnr: 2007/017731 - 084

Høringsuttalelse fra styringsgruppa i MorFarBarn.no

1.

På landsmøtene til Ap, SV og Venstre i 2005 ble kjønnsnøytral ekteskapslov programfestet så å si uten debatt. Ingen av partiene hadde utarbeidet noe skriftlig materiale om saken, og få delegater hadde satt seg inn i tematikken. Mye tyder på at mange stemte for programformuleringen om kjønnsnøytral ekteskapslov uten å ha tenkt over hva den vil innebære.

At de tre partiene på et så tynt grunnlag binder sine stortingsrepresentanter til å stemme for en lov med historiske konsekvenser, er oppsiktsvekkende og uansvarlig. Norske politikere trenger mer enn overflattisk retorikk for å avgjøre hvordan de skal stille seg til lovforslaget. De trenger god tid til debatt, faglige innspill og fordykning i alle lovens premisser og konsekvenser.

2.

Til dags dato er det ikke gjennomført noen offentlig utredning, konsekvensanalyse, argumentsamling eller faglig konferanse om forslaget til en radikal ny ekteskapslov. Forrige gang ekteskapsloven ble revidert, nedsatte regjeringen Ekteskapslovutvalget som arbeidet i 16 år -- fra 1971 til 1987.

I 2007-2008 bryter man alle rutiner for seriøs lovbehandling: Ingen utredning, ingen stortingsmelding, ingen faglig debatt. I stedet lar man intens lobbyvirksomhet fra homofile aktivister bli den avgjørende faktor i partienes stemmegivning. Norske ekteskapslover og barns rettigheter fortjener en bedre saksbehandling.

3.

Departementets høringsnotat er preget av hastverk og av at man har bestemt seg for konklusjonen på forhånd. Derfor bruker man bare argumenter som støtter opp om den ønskede konklusjon. Vektige motargumenter blir ikke tatt opp på en seriøs måte, men blir enten forbigått i taushet eller bagatellisert. Man har bare vært opptatt av *hvordan* en slik lov skal utformes, ikke *om* Norge i det hele tatt bør innføre den.

De seks "delutredningene" som høringsnotatet bygger på, framtrer langt på vei som bestillingsverk fra departementet. De er skrevet av enkeltpersoner med samme ideologiske ståsted som departementet, og ikke av grupper som representerer ulike fagområder og ståsted. (Unntaket er Erling Pettersens korte gjennomgang av kirkens holdning til ekteskap og samliv.)

Det eneste ansvarlige vil være å utsette behandlingen av lovforslaget inntil saken er blitt skikkelig utredet.

4.

Frankrike er trolig det eneste landet som hittil har gjort et skikkelig arbeid for å vurdere om en slik lov vil være positiv for fremtidens samfunn. En kommisjon av 30 politikere og fagfolk ble i januar 2005 nedsatt av presidenten i den franske nasjonalforsamlingen. I 2006 konkluderte kommisjonen med at Frankrike ikke bør innføre kjønnsnøytrale ekteskapslover, og at landet heller ikke burde åpne for homofil adopsjon eller kunstig befruktning for lesbiske.

Følgende premisser lå til grunn for kommisjonens arbeid:

A) Et gjennomført barneperspektiv der barnas rettigheter står i sentrum, - og ikke voksnes ønsker og krav.

B) En erkjennelse av at erfaringen og forskningen omkring barn i homofile forhold er så mangelfull at man bør handle utifra føre-vår-prinsippet. I et dyptgripende spørsmål av denne art er det uansvarlig å innføre irreversible lovendringer når vi har så lite sikker kunnskap. Det finnes svært gode grunner til ikke å forhaste seg. (Et 30 siders engelsk resymé og den 400-siders franske rapporten kan leses på nettstedet www.MorFarBarn.no)

Vi mener at norske politikere bør lære av Frankrike og gjennomføre en liknende utredning med fokus på barns rettigheter.

5.

I Norge må et ekteskap tilfredsstillende 4 kriterier for å være gyldig:

- a) Kjønnbestemt – mann og kvinne.
- b) Antallsbestemt – to personer.
- c) Slektsbestemt – ikke med nære familiemedlemmer.
- d) Aldersbestemt – minst 18 år gammel, eller 16 år med dispensasjon.

Det første og viktigste kriteriet, kjønnsbestemmelsen, har vært felles i alle kulturer til alle tider. De tre andre kriteriene har variert fra kultur til kultur. Det er uholdbart å tro at man kan fjerne den mest grunnleggende bestemmelsen i ekteskapsdefinisjonen, men likevel beholde ekteskapet intakt. Ved å vedta en kjønnsnøytral eller felles ekteskapslov vil man for all framtid innføre en forståelse av ekteskapet som gjør det til noe fundamentalt annet enn det hittil har vært. Ekteskapets grunnstruktur vil bli endret. Stortinget bør ikke gå til et så drastisk skritt uten først å ha tatt seg god tid til en grundig og faglig forsvarlig behandling.

6.

Å innføre en kjønnsnøytral ekteskapslov betyr at man prøver å utviske forskjellen mellom to samlivsformer som er vesensforskjellige. Å hevde at enkjønnet og tokjønnet samliv er identiske, og derfor hører hjemme i samme lovverk, faller på sin egen urimelighet. Et enkjønnet forhold vil alltid måtte "låne" av heteroseksualiteten for å få barn. Det tilhører en annen kategori enn samliv mellom mann og kvinne. Dette er én av mange gode grunner til at partnerskap ikke bør gjøres om til "ekteskap".

7.

Ekteskapet mellom mann og kvinne er kulturbærende på en helt særegen måte og vil aldri kunne erstattes av noen annen samlivsform. Det er en samlivsordning som er begrunnet i biologien, og som bidrar med noe samfunnet er avhengig av for å overleve: barn. Partnerskap og enkjønnet samliv er derimot en sosial konstruksjon som samfunnet ikke er avhengig av. Samfunnet har en plikt til å legg til rette for juridiske ordninger for enkjønnede par som ønsker det, men det er allerede gjort i partnerskapsloven. Registrerte partnere har nøyaktig samme beskyttelse og forpliktelse som ektepar.

8.

Et ekteskap er mer enn et fellesskap av to personer. Det er pr definisjon et fellesskap av to kjønn. Å endre på denne historiske og universelle definisjonen bør ikke Stortinget vurdere før man har tatt seg tid til en langvarig og omfattende prosess der alle argumenter og konsekvenser er blitt grundig debattert og utredet. Det er på ingen måte skjedd hittil.

9.

Stortinget bør avvise lovforslaget om felles ekteskapslov fordi forarbeidene fra departementets side ikke holder faglig mål. Et eksempel på dette er delutredningen "*Barn som vokser opp i likekjønnspar*". Forfatteren er Katharina Gjeruldsen, som er ansatt ved Institutt for kriminologi og rettssosiologi på Juridisk fakultet i Oslo. Hvorfor hun er blitt spurt om å skrive delutredningen, er et mysterium. Hun sier nemlig i innledningen, punkt 1.5.4: "Jeg ser det som viktig å presisere at jeg ikke har arbeidet med homofilispsørsmål tidligere." Og i punkt 1.3 skriver hun: "Tiden har vært en stor utfordring. Det er tidkrevende å foreta litteratursøk, og man bruker også mye tid på å vente på bøker og artikler. Dessuten er det mye materiale å få oversikt over, og 'fordøye' på kort tid. Når utredningen leveres den 15. desember har jeg hatt to mnd. på arbeidet."

I utgangspunktet skulle man tro at departementet ville ønske å engasjere en ekspert på fagfeltet for å få presentert forskningssituasjonen. I stedet spør man en som aldri har jobbet med de aktuelle spørsmålene. På to måneder har hun gått fra å være en kunnskapsløs novise til å bli en ekspert som Stortinget skal bruke som autoritet. Dette er ganske spesielt og lite troverdig, for å si det mildt.

Gjeruldsens delutredning bærer preg av lite kjennskap til faget og forskningen. Hennes kildeutvalg er meget begrenset og selektivt. Hvem som har tipset henne om kilder og innfallsvinkler, skriver hun ikke om. Men mye av det hun refererer til, kjenner man igjen fra LLH's dokumenter. At hun også kommer til nøyaktig de samme konklusjoner som LLH, forundrer ikke.

10.

Departementets høringsnotat tar ikke på alvor alle de alvorlige svakhetene forskningen er preget av når det gjelder barns oppvekst hos likekjønnede par. Faktum er at omtrent all forskning på barns oppvekst i homofil sammenheng har grunnleggende svakheter. Det er dermed uansvarlig å trekke allmenne slutninger av forskningen som hittil er gjort. Å bygge ny lovgivning på studiene, er enda mer ansvarsløst. Denne innsikten og erkjennelsen er fullstendig borte fra departementets høringsnotat. I stedet hører vi sterke ekko av agitasjonen som homofile aktivister har drevet med i årevis.

11.

Forskningen omkring barn i homofile familier er ytterst mangelfull. Stortinget bør derfor være skeptisk til alle påstander om det motsatte. Å bygge ny lovgivning på slike studier, vil være ansvarsløst. Svakhetene i forskningen består blant annet i følgende forhold:

- Så å si alle studiene er gjort med noen få titalls deltakere og har ingen statistisk signifikans eller tyngde.
- Omtrent alle studiene består av selv-rekrutterende deltakere fra aktive homofile miljøer. Deltakerne har meldt seg på ved eget initiativ og er ikke representative.
- Det finnes nesten ingen lengdestudier som sier oss noe om langtidsvirkningen av oppvekst i enkjønnede forhold.
- Studiene som har en kontrollgruppe, sammenligner som oftest med barn av enslige mødre, og ikke med barn som vokser opp hos mor og far.
- Studiene som finnes, er nesten utelukkende gjort med biologiske barn av lesbiske mødre. Disse barna kjenner som regel sin far og har ofte hatt de første leveårene sammen med både mor og far. Slike barn befinner seg i en fundamentalt annen situasjon enn barn som blir adoptert eller er resultat av kunstig befruktning.
- Om barn som vokser opp med homofil far, eller som er adoptert fra utlandet inn i et lesbisk eller homofilt forhold, finnes det praktisk talt ingen forskning.
- De aller fleste studiene er utført av homofile eller av folk som sympatiserer med den homopolitiske agendaen. Så å si ingen studier er gjennomført av forskerteam med folk som har ulikt ideologisk ståsted. Innenfor et så ideologisk ladet temaområde burde det ikke forundre at både vinkling, gjennomføring og presentasjon av studiene lett blir farget av den enkelte forskers personlige ståsted og agenda.

På nettstedet www.MorFarBarn.no finnes det grundigere dokumentasjon om den mangelfulle forskningssituasjonen angående barn som vokser opp i enkjønnede forhold.

12.

Ekteskapet mellom mann og kvinne er ikke en institusjon opprettet av norske lovgivere eller andre autoriteter. Det stabile samlivet mellom mann og kvinne er biologisk forankret, og det er en naturordning som alle sivilisasjoner er avhengig av for å overleve. Å innføre enkjønnede ekteskap kan på den annen side defineres som en sosial konstruksjon som verken bygger på biologisk nødvendighet, erfaring eller forskning, - men på en individualistisk og voksenbasert rettighetsideologi. En kjønnsnøytral, felles ekteskapslov vil innebære at man lar unntaket (enkjønnnet ekteskap) omforme og bestemme samfunnets grunnleggende forståelse av familie, ekteskap og samliv. Sannsynligvis er dette på lang sikt verken god familie-, barne- eller sosialpolitikk.

13.

I departementets høringsnotat, og i begrunnelsen for lovforslaget, framstiller man felles ekteskapslov som om det var et spørsmål om diskriminering og toleranse, menneskerettigheter og likeverd. En slik retorikk er usaklig.

Det er verken diskriminerende eller intolerant å definere ekteskapet som et samliv mellom mann og kvinne, og partnerskap som et samliv mellom personer av samme kjønn. Siden forutsetninger og utgangspunkt for enkjønnet og tokjønnnet samliv er forskjellig, dreier det seg om en saklig og velbegrunnet differensiering – ikke om diskriminering.

På grunn av ulike forutsetninger og utgangspunkt foregår det en saklig og velbegrunnet forskjellsbehandling på alle områder i samfunnet. Det skjer på så varierte felter som medlemskap og aldersgrenser, lønnsvilkår og kjønnskvolter. Innen arbeidslivet, i frivillige organisasjoner og i hele lovverket settes det grenser og defineres rammer for hvem som har rett til hva. Men det regnes ikke av den grunn som "diskriminering".

Et konkret eksempel: Like lite som mannlige utøvere blir diskriminert fordi de ikke får lov til å konkurrere mot kvinner, kan man hevde at enkjønnede par blir diskriminert fordi ekteskap er reservert for tokjønnede par. Siden forutsetninger og utgangspunkt er forskjellig, dreier det seg om en saklig og velbegrunnet forskjellsbehandling.

14.

Dersom man skal snakke om diskriminering i denne saken, er det viktig å ikke glemme barna. Det er de som blir diskriminert dersom Staten frarøver dem retten til å ha både mor og far. Det er dessuten et klart brudd på FN's Barnekonvensjon: "Barnet skal ... så langt det er mulig ... ha rett til å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem" (Artikkel 7.1).

At barneperspektivet er så lite framtreddende i den norske debatten, er en stor svakhet og et viktig signal til politikerne om at saken bør utredes på en langt mer forsvarlig måte før man foretar drastiske endringer. Det bør også ringe noen bjeller hos politikerne når høringsnotatet varsler at man er villig til å si opp Europarådskonvensjonen om adopsjon fra 1967 for å innføre en ny ekteskapslov. Vil man løse Norges forpliktelse på den konvensjonen fordi man har barnets beste for øye, eller fordi man er presset av homofile aktivister?

15.

I årevis er partnerskap blitt framhevet som en god lov. Det er lite troverdig når partnerskap nå plutselig blir framstilt som grovt diskriminerende. Faktum er at partnerskap gir nøyaktig samme juridiske beskyttelse og forpliktelse som ekteskap. Alle krav fra homofile som samfunnet måtte ønske å innfri, kan uten problemer reguleres i andre lover enn ekteskapsloven. Det er verken nødvendig eller ønskelig å foreta en radikal omdefinering av ekteskapet. Før norske politikere eventuelt går til det skritt å forandre ekteskapsinstitusjonen i sine grunnvoller, bør de ta seg god tid til å tenke seg om.

16.

Departementet hevder i realiteten i sitt høringsnotat at foreldres kjønn er irrelevant og uten betydning for barns oppvekst og utvikling. En slik oppfatning kolliderer med biologiske realiteter, årtuseners erfaring og hundre års psykologisk forskning. Foreldre er mye mer enn "omsorgspersoner". Den rollen kan de fleste enkeltindivider fylle. Men enkjønnede par har en fundamental svakhet: Deres likhet. Kjønnspolariteten og komplementariteten mangler. Det er ingen uvesentlig detalj for barnets utvikling, men tvert imot et viktig aspekt i deres modning som gutt eller jente. Barnepsykologien lærer oss at barnet modnes og utvikles i interaksjonen med begge kjønn: Barnet speiler seg i foreldren av samme kjønn, opplever kontrastene til den av motsatt kjønn, lærer forskjeller ved det mannlige og det kvinnelige, deres samspill og komplementaritet, osv. Både forskning og erfaring viser at mor og far har hver sine unike bidrag å gi i barns oppvekst. De ikke kan erstatte hverandre. Å redusere foreldrene til "omsorgspersoner" er uholdbart og overflatisk.

17. Å trekke inn argumenter om menneskeverd i debatten om ekteskapet, er usaklig. Alle seriøse aktører i denne debatten mener at homofile, bifile, polyfile, transseksuelle og andre minoriteter har nøyaktig samme menneskeverd som alle andre. Det berører ikke deres menneskeverd at ekteskapet bevares som en samlivsform mellom mann og kvinne.

18.

Ifølge Statistisk Sentralbyrå finnes det ca 1.400 lesbiske og homofile par som levde i registrert partnerskap. Det er godt under én promille av den voksne befolkning her i landet. Til sammenligning finnes det 844.000 ekteskap.

På de 14 årene som er gått siden Partnerskapsloven ble innført i Norge, er det med andre ord bare ca 7-8% av norske homofile som har benyttet seg av denne samlivsordningen.

Av de 1.400 partnerskapene er det ifølge Statistisk Sentralbyrå ca 125 par som har barn. (Fra 1993 til 2005 ble det født 97 barn inn i lesbiske partnerskap; resten var født i tidligere heterofile forhold.) Hvis partnerskapene i gjennomsnitt har 2 barn hver, ca 250 barn, tilsvarer det en femtedels promille av barna i Norge -- altså ett av fem tusen barn. I en by som Horten, med rundt fem tusen barn, bor statistisk sett ett av barna med foreldre i registrert partnerskap.

Siden partnerskap gir omtrent de samme juridiske rettigheter som homofilt ekteskap vil gi, er det liten grunn til å tro at mange flere vil ønske å inngå homofilt ekteskap enn de som har inngått partnerskap. Og

selv med en dobling vil det dreie seg om under to promille av den voksne befolkning. Etter vår mening vil det være dårlig familie- og sosialpolitikk at man lar samlivsformen til denne gruppen diktere hele samfunnets lovgivning og forståelse av ekteskap. På hvilke andre områder lar man unntakene legge premissene for samfunnets lovgivning?

19.

MorFarBarn.no mener at det er en uansvarlig politikk å sette i gang et omfattende ekteskapseksperiment med uante konsekvenser for å imøtekomme kravene fra Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring (LLH). Med sine 2.000 medlemmer organiserer LLH 6-7% av homofile i Norge. Organisasjonen taler på ingen måte på vegne av alle homofile i Norge. Over 90% av dem er en taus majoritet. Mange av disse er trolig uenige i LLH's ideologi og kampsaker.

20.

Selv om antallet homofile ekteskap vil være lite, vil en felles ekteskapslov få store konsekvenser for hele samfunnet. Ikke minst vil det merkes i barnehage og skole. Lærebøker, undervisning og eksempler vil framstille enkjønnet og tokjønnet ekteskap som identiske, og som potensielt åpne for alle. Samfunnets sosiale *scripts* vil bli radikalt endret. Ingen rammer og roller vil ligge fast. Alt flyter. At dette vil føre til økt usikkerhet og forvirring i mange barns kjønnsutvikling og forståelse av seksualitet, og i dannelsen av identitet og selvbylde, er svært sannsynlig.

21.

Radikale kjønnsideologer har høyere ambisjoner enn en ny ekteskapslov. Den loven er bare en viktig stasjon på veien mot målet -- et multiseksuelt samfunn, der all frivillig seksuell atferd skal ha samfunnets fulle aksept og støtte. For å nå dette målet må man bekjempe den rådende hetero-norm i samfunnet, altså mor-far-barn-relasjonen. LLH uttrykker det slik i sin politiske plattform: "Diskrimineringen av lesbiske, homofile, bifile og skeive har sin bakgrunn i det hetero-normative kjønnsrollemønsteret i vårt samfunn. (...) Vi vil støtte alle seksuelle uttrykk som er basert på likeverd og samtykke."

I denne ideologien er det individets grenseløse frihet som står i sentrum. Hva som tjener barna og framtidens samfunn, får liten oppmerksomhet. Målet vil være nådd når familien med mor, far og barn er blitt én blant mange fullstendig likestilte samlivsformer. På veien mot dette målet blir den kjønnsnøytrale ekteskapsloven et effektivt redskap og en nyttig brekkstang. Blant annet kan den bli viktig for å bringe meningsmotstandere til taushet.

Vi tror at mange folkevalgte på Stortinget ikke har tenkt grundig over følgende spørsmål: Ønsker de å støtte en ideologi som har som mål å bryte ned ekteskapet innenfra? Ser de positivt på at samfunnets lover og skolens undervisning blir preget av en ideologi som betrakter hetero-normen som hovedfiende?

22.

Å fjerne kjønnsbestemmelsen i ekteskapsdefinisjonen vil på sikt gjøre det vanskelig å nekte andre samlivsformer også å få status som ekteskap. Er man villig til å gi spesielle privilegier til homofile, mens man fortsetter å "diskriminere" andre seksuelle minoriteter og atferd?

Unge Venstres vedtak i oktober 2006 er et ferskt eksempel på konsekvensene av en slik tankegang: "*Unge Venstre mener at dagens ekteskaps- og partnerskaps-lovgivning må erstattes av en ny, felles ekteskapslovgivning, som er nøytral i forhold til kjønn og antall.*" Både i Sverige og Danmark har flere ungdomspartier vedtatt liknende formuleringer. LLH uttrykker seg for øvrig slik i sin politiske plattform: "Vi vil støtte alle seksuelle uttrykk som er basert på likeverd og samtykke."

Prinsipielt sett dreier spørsmålet seg om følgende: "Hvis man ønsker å avskaffe hetero-normen som grunnlaget for ekteskapslovgivningen, hva vil man da sette i stedet?" Hvor går grensen for hva som er 'ekteskap'? Hvorfor beholde *par*-normen hvis man har avskaffet *kjønns*-normen? Svaret er på ingen måte innlysende, særlig hvis den viktigste del av argumentasjonen bygger på mantraet 'diskriminering'. Norske politikere bør ikke vedta en ny ekteskapslov før de har jobbet grundig med hvordan de vil møte anklagene om diskriminering fra bifile, polyamorøse og andre pressgrupper.

23.

Etter vår mening er det stor fare for at en kjønnsnøytral og felles ekteskapslov vil heve konfliktnivået i samfunnet med flere hakk. Det vil bli lovstridig å favorisere én ekteskapsform framfor en annen. Alle de som i ord og handling holder fast på at mor-far-barn-relasjonen står i en særstilling, vil med en slik lov bli

potensielle lovbrøtere.

Med en felles ekteskapslov er det sannsynlig at alle som ikke kan anerkjenne enkjønnede ekteskap, på sikt vil møte ulike former for yrkesforbud, rettssaker, bøter og straffereaksjoner. Det samme vil være tilfelle med organisasjoner, institusjoner og trossamfunn. LLH's landsstyre vedtok f.eks. i januar 2007 å kjempe for at trossamfunn som ikke vil likestille homofile og heterofile ekteskap, skal miste statsstøtten.

Selv om Stortinget skulle vedta en felles ekteskapslov, vil hundretusener av nordmenn fortsatt mene at ekteskapet pr definisjon er et samliv mellom mann og kvinne. En slik overbevisning kan være biologisk, kulturelt, historisk eller religiøst begrunnet. Av samvittighetsgrunner vil mange ikke være i stand til å anerkjenne enkjønnede parforhold som ekteskap.

Hva vil skje med lærere som for sin samvittighets skyld ikke kan undervise i tråd med en radikal kjønnsideologi som sier at det er uproblematisk om mamma byttes ut med en mann. Må de omskoleres og finne seg ny jobb? Vil religiøse barnehager og skoler miste statsstøtten dersom de ikke anerkjenner enkjønnede ekteskap hos ansatte eller i undervisning og skolebøker? Konsekvensene av en ekteskapsforståelse som kolliderer med biologien, kulturen, historien og religionene kan bli mange og dramatiske.

Noen politikere tror at de fleste som er skeptiske til en kjønnsnøytral og felles ekteskapslov, vil forandre mening når loven eventuelt er innført og sanksjonene blir tøffe nok. De tar sannsynligvis grundig feil. Mange kommer aldri til å oppgi sin dype overbevisning om at ekteskapet mellom én mann og én kvinne står i en særstilling blant samlivsformene. Er de av den grunn intolerante "kjønnsrasister" som bør marginaliseres og utstøtes av det gode selskap?

24.

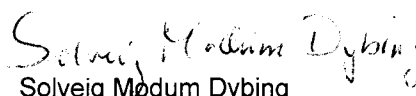
Konklusjon: I denne høringsuttalelsen har vi pekt på noen av de vektige grunnene som finnes for å avvise forslaget om en kjønnsnøytral ekteskapslov. Sammenfatningsvis vil vi understreke følgende grunner til at loven bør avvises av Stortinget:

- Den uforvarlige saksbehandlingen i partier og departement som hastesak,
- Mangelen på stortingsmelding og en offentlig utredning,
- Barnas rettigheter,
- Den svært mangelfulle forskningen omkring barn i enkjønnede forhold,
- Samfunnets rett til å hevde at mor-far-barn-relasjonen står i en særstilling i forhold til andre samlivsformer -- både biologisk, historisk og kulturelt.
- Store og ukjente konsekvenser av å bygge samlivslovgivningen på unntakene,
- Samvittighetsfriheten vil bli innskrenket for alle som holder fast på en tradisjonell oppfatning av ekteskapet som et samliv mellom mann og kvinne.

For styringsgruppa i MorFarBarn.no,
Postboks 8253, 4676 Kristiansand

Øivind Benestad

Solveig Mødum Dybing

Kristiansand, 31. august 2007